

Juni – Jag är bestulen

Kanske kan jag vända det till en fördel att jag med denna månadsbetraktelse som vanligt är sen, långt in i juni. Kanske är det bra att jag har lite distans till händelsen som jag ska berätta om.

Det här är varken något putslustigt kåseri eller ett fjärran traumatiskt minne. Det här utspelar sig här och nu. Kanske en polisutredning. Fast troligen kastad i papperskorgen. Och jag kommer knappast få någon information om den, och sannerligen inte återfå det som är borta. Något jag innerligt önskar jag aldrig kommer att behöva och i den mån jag gör det, att det gick att vrida tillbaka klockan och jag aldrig ens hört namnet på preparatet.

Jag måste nog ta det från början: Jag bröt ryggraden för 26 år sen. Jag har slutat säga nånting alls om varför, det får räcka med "olycka". De nosiga och nyfikna får finna sig att bli icke-stillade.

Efter några år upplevde jag något som många som varit med om svåra olyckor kan vittna om; en eufori, en lyckokänsla, en kärlek, djup och innerlig till allt levande på jorden och en känsla av tacksamhet att man får förmånen att vara med på den här resan som vi delar. Och jag ömkade dem som förstörde och bråkade under vår korta tid som gives, förstod inte varför vi inte insåg att vi lever i paradiset om vi bara lyfte blicken.

Men det var då det, jag skulle få anledning att bli cyniker igen. Nervsmärta. Även kallad neuropatisk, även neurologisk smärta. Den mest diaboliska som tänkas kan. Och spinalläkaren försökte hjälpa mig. Man började som brukligt är med Tramadol och liknande, vilket vi som varit med ett tag kallade "godis", det vill säga fullkomligt verkningslöst.

Under de huvudsakligen fasansfulla, och framförallt otrygga 20

år som följde efter Tramadol, där jag kan försäkra att det inte var mycket som fäste mig vid tillvaron överhuvudtaget, så kom och gick *opioid* efter *opioid* (tänk om jag hade fått fortsätta säga *opiat*). Eller gick... ? Opiater (nu sa jag det) – går inte. Inte självmant, utan av olyckshändelser. Vid förskrivningar till exempel. Missar av läkare (som ju står bortom allt klander). Det är upp till oss på "psyket", efter ett sammanbrott, att minnas att det är nåt som fattas...

Om man missar att förlänga de "dispenserade" läkemedlen, de som ligger i apodosrullarna så är det fara för livet, det kan jag försäkra. Ändå händer det. Och händer.

Morfin, Dolkontin, Oxynorm, Metadon provades. Och jag var den jävla kaninen. Senare, av en lycklig slump, fick jag av en underbar sjukgymnast... förlåt *physioterapeut*, i förbifarten höra talas om Saroten. Jag vill inte tråka ut läsaren, det räcker med att säga att efter att jag fått det insatt så försvann kanske upp till 80 procent av nervsmärtan på några dagar. Så dags. Då – nu – var och är jag fullproppad med opiater som jag troligen aldrig kommer att bli av med. Med de risker som följer med det.

Som krig. Som inflation. Som leveransstopp. Som "preparatet har utgått". Som Donald Trump och tullar. Som ännu mera krig.

Kan någon klandra mig, efter att ha läst foldern *Om krisen eller kriget kommer*, efter att ha hört Carl-Oscar Bohlin (minister för civilt försvar), säga att den borde ha hetat "*När krisen eller kriget kommer*", i vilken det står att man måste ha läkemedel hemma för minst två veckor. Jag upprepar, kan någon klandra mig i tider av hybridkrig, det ena cyberangreppet efter den andra överbelastningsattacken, efter sabotage och påverkan på vår infrastruktur. Kan någon klandra mig med kännedom om narkotikaklassade läkemedel, med kännedom om svensk vård och omsorg och dess oftast obrottsliga lojalitet med digitaliseringen som tyvärr måste kallas ryggradslös och empatibefriad. Kan någon då klandra mig för

att jag kände att jag måste ha en originalförpackning Metadon, som en buffert?

Så fick jag plötsligt kontakt med en vänlig, icke-paragrafryttare till spinalläkare som skrev ut en förpackning. Kunde jag ha fått känna mig trygg, eller tryggare nu?

Så en kväll för några veckor sen bestämde jag mig för att se om en av världens bästa, men även mest otäcka filmer; David Lynchs största mästerverk *Inland Empire*. Mästerverk för att regissören lyckas med det omöjliga; nämligen att återskapa drömmens, eller mer specifikt mardrömmens logik, eller ännu specifikare *frånvaron* av logik. Han behöver inte visa en enda scen med våld, man känner det under ytan, nästan klibbigt ända in på kroppen. Men oerhört fascinerande och fasligt fängslande.

Men puh! Jag var tvungen att ta en paus halvvägs in i filmen. Och tittade ut genom fönstret. Nu kan inte bilden ovan på

minsta vis återge den kusliga atmosfär jag såg från fönstret. Jag hade kunnat bearbeta fotot, men det är fusk. Färgerna var grälla, skruvade, extrema och överkliga. Låt vara att mina nerver var överspända, men jag hade aldrig sett såna färger. Så jag for ut på balkongen och fotade.

Och såg, att det inte bara var en, utan två regnbågar. Man kan se det om man närstuderar fotot. Och vad i hunnan har detta med något att göra? Jo, för att denna sena sommarkväll, med den kraftfulla kvällssolen som skapade märkliga färgupplevelser, så var det något *apokalyptiskt* över scenen, över hela denna kväll. Jag måste landa.

Och kom på något så världsligt som att jag behövde "dela dosett", som det populärt heter. Ångestbenägen och katastrofinriktad som jag var – och några veckor senare fortfarande är – så märkte jag att just opiat-tillgången var i gungning.

Jag gick till min välbeställda läkemedelslåda. Där låg nämnda Metadon-förpackning. Uppbruten. Och nära nog helt tom. Jag hade aldrig ens öppnat förpackningen, men nu var *nio* av *tio* kartor à tio stycken tio-miligramstabletter puts väck. En karta var lämnad, som om förövaren hade lämnat en liten liten pott i något sorts stygn av barmhärtighet, för mina eventuella behov.

Tja, där slutar (och börjar) historien. Jag behöver väl inte nämna alla upprörda mejl jag skrev till ansvarige på hemtjänsten eller att jag genast dagen efter gjorde en polisanmälan.

Det är nåt annat jag vill åt. Efter denna svåra film att ta till sig, efter det apokalyptiska ljuset utanför och de två regnbågarna samt slutligen efter att i princip en hel förpackning narkotikaklassat läkemedel (som jag kämpat som en tok för) blivit stulen. Troligen av hemtjänsten. Så greps jag av en märklig känsla:

Att ondskan finns överallt. Även i min pseudo-trygga tillvaro, även med min privata hemtjänst, med sina storslagna slogans och det altruistiska bemötande jag får varje dag. Även här i Sverige, även i en småstad som Gävle, även i min lilla trygga stadsdel Brynäs, så kan man bete sig så här jävligt.

Och då har jag ändå aldrig blivit påpucklad i min rullstol, ingen har rånat mig på mobil, kort och pengar, ingen har skjutit mig i skallen. Det händer i andra stadsdelar. Det händer varje dag, i nästan varje stad. I Sverige, idag.

Och kära vänner, det händer inom kommunal hemtjänst också. Eller kanske inte minst där. Detta inte sagt för att jag vill göra politik av detta, utan tvärtom. Jag får anse mig vara lyckligt lottad att tjuven lämnade en karta för min räkning.

Men det är för jävligt att jag ska behöva känna mig gynnad. Bara för att det kunde vara värre. Men jag får inte en läkare att skriva ut en ny kartong. Och jag kommer aldrig att få veta, kanske inte *vill* veta vem det var. Och framförallt; varför?

Men jag, jag måste möta varje hemtjänstskille (eller för den delen -kvinna, fast de är på utdöende) med ett brett leende för att fortsätta vara populär, för att slippa skitsnack om mig på rasterna. Eller för att... ingen ska få lust att stjäla av mig. Igen.

Jag måste le och vara trevlig mot den som gjorde detta.

Kanske. Kanske troligen.

Text och bild: Pär Widmark

Läs tidigare månadsbetraktelser av Pär Widmark:

[Sköna maj välkommen](#)

Mars. April – [Satsytan regerar](#)

Februari – [Buddha sade](#)

Januari – [Tankar från mitt fönster](#)